

DAVID ICKE

**MINDEN,
AMIT
TUDNOD KELL,
DE SOSEM MONDTÁK EL**

Ajánlás

Jaymienek és Garethnek, tevékenységem támogatásában
nyújtott nagyszerű munkájukért

Átélni mindent, amit szeretek és mindent, amit nem.
Bölcsé tesz, amennyiben megengedjük.

Az eredeti mű David Icke Books Ltd
gondozásában jelent meg.

A fordítás alapjául szolgáló mű címe:
Everything You Need To Know
But Have Never Been Told
Copyright © 2017 David Icke

Fordította: Szücs Zsac Zsolt
Zsuska
Lektorálta: ezvanjuli
Nélkülözhetetlen technikai munkatárs: ezvanzsac
szerkesztő: ezvanjuli

EzVanKiadó, 2018
I. kötet
ISBN 978-615-00-3347-1

All rights reserved

Magyar layout: ezvanjuli

A borítót Gareth Icke tervezte

EzVanKiadó
www.ezvankonyvek.hu
Tel.: +36 20-38-39-339
ezvanjuli@ezvankiado.hu

Tartalomjegyzék

I. KÖTET

	Úton a jelenbe	11
I.	Amit leginkább tudnod kell	18
II.	Inverzió	66
III.	Jelentkezz be/jelentkezz ki	96
IV.	Egy nagy program	113
V.	Arkhón látogatások	158
VI.	Szoftver-elit	179
VII.	Elmekontroll és az alakváltó nemesek	210

*Mostanra az élet mindkét oldalát láttam.
Fentről és lentől, és még valahogy.
Az élet illúziója, amire emlékszem.
Valójában egyáltalán nem ismerem az életet.
Joni Mitchell*

*És most már értem, mit szerettél volna nekem mondani.
Mennyire szenvedhettél élményűséged miatt.
Mennyire próbáltad szabaddá tenni őket.
Nem figyeltek rád
Nem tudták, hogyan.
Talán most majd figyelnek rád.
Don McLean*

Szálnalmas nemzet...

Szálnalmas a nemzet, melynek lakói birkák, és melynek pásztorai becsapják őket. Szálnalmas a nemzet, melynek vezetői hazugok, bölcseit elhallgattatták, vakbuzgói kísértik az étert. Szálnalmas a nemzet, mely nem emeli fel hangját, kivéve hogy dicsőítse a hódítót, hősként éljenezze a zsarnokot, akinek célja, hogy erővel és kínzással uralkodjon a világon. Szálnalmas a nemzet, mely nem ismer más nyelvet, csupán sajátját, más kultúrát, csak sajátját. Szálnalmas a nemzet, melynek pénz a lélegzete, és a jóllakottak álmát alusza. Szálnalmas a nemzet – ó, szálnalmasak az emberek, kik megengedik, hogy jogait eltöröljék, szabadságukat elvegyék. Hazám, téged siratlak, a szabadság édes földjét.

Lawrence Ferlinghetti

Egyetlen társadalom sem akarja, hogy bölcs legyél: ez a társadalmak befektetése ellen szól. Ha az emberek bölcssek, nem lehet őket kizsákmányolni. Amennyiben intelligensek, nem lehet őket leigázni, nem lehet gépies életet rájuk erőszakolni, hogy robotként éljenek. Kinyilvánítják egyéniségüket. A lázadás szele lengi be őket. Szabadon szeretnének élni. A szabadság valójában bölcsességgel jár. E kettő elválaszthatatlan, és egyetlen társadalom sem akarja, hogy az emberek szabadok legyenek.

A kommunista, fasiszta, kapitalista, hindu, mohamedán, keresztény – egyik sem szeretné, hogy az emberek saját eszüket használják, mert abban a pillanatban, amint ezt teszik, veszélyessé válnak – veszélyesek az intézményrendszerre, veszélyesek a hatalmon lévőkre, veszélyesek a birtoklásra; veszélyesek a zsarnokság, a kizsákmányolás és az elnyomás minden formájára; veszélyesek az egyházakra, veszélyesek az államokra, veszélyesek a nemzetekre. Valójában egy bölcs ember tűzben ég el, eleve-nen lángoló. De nem képes eladni életét, nem képes szolgálni őket. Inkább meghal, mint rabszolga legyen.

Osho

Cím-magyarázat

Mielőtt belekezdünk, szeretném tisztázni, mit fejez ki a cím.

Minden, amit tudnod kell, de sosem mondták el, nem utal mindenre, amit az embereknek mind az információ, mind a tudás tekintetében tudniuk kell.

Hogyan is lehetne ezt két fedőlap közé tenni? A vallási könyvek azt állítják, hogy megteszik, de ez csupán önáltatás és észlelési rabság.

Minden, amit tudnod kell, arra az információra vonatkozik, ami a gondolkozás, a látható és láthatatlan valóságok érzékelése új útjaihoz szükséges, amikből minden más ered.

Ez a könyv a kezdet, nem pedig a befejezés.

Rétegekben íródott, információt információra helyezve, hogy a részek összekapcsolásával együttesen tárják fel a képet. A részek elbűvölők, de a kép elsöprő.

Készülj fel az érzékelés újraindítására...

Úton a „jelenbe”

*„Feltevéseid a világra néző ablakaid. Egyiket a másik után tisztítsd meg,
különben a fény nem árad be” – Isaac Asimov*

Közel 30 éve, hogy Nagy-Britannia legörültebb emberének kiáltottak ki, és ugyanerre jutottak más országokban is. Újság-címdalakon kéjelegtek állítólagos örültségemen, és én voltam a humoristák álma. Nevem említése elég volt, hogy nevéssenek az emberek, viccre nem is volt szükség. Én voltam a vicc.

De mint kiderült, mindvégig ők voltak a vicc.

Nem tudták (én sem), hogy amit örületnek érzekeltek, az egy elmének, a normálisnak nevezett kollektív örületből való kiemelkedése volt... az épelméjűséget színlelő örület... az éberség látszatát keltő kábultság. Senki sem annyira leigázott, mint aki tévesen azt hiszi, hogy szabad, és senki sem annyira bolond, mint aki tévesen azt hiszi, hogy épelméjű. Manapság igazán intelligens emberek veszik szemügyre útmutatásaimat a szó szoros értelmében a világ minden tájáról, így biztonsággal kijelenthető: örültségemmel kapcsolatos híresztelések túlzóak voltak. De mi az örültség-észlelés, ha nem az épelméjű észlelő észlelete? Mi az hogy észlelés, ha nem a kollektív társadalom-elrendelte épelméjűség? És mi a kollektív társadalom, ha nem azok, akik irányítják, befolyásolják és rendszabályozzák a nézeteket, hogy manipulálhassák a normákat, melyeket aztán elrendelnek? Az épelméjűséget és az örültséget az észlelés határozza meg, mely nem feltétlenül a valóság. A történelem hemzseg azoktól, akiket örültnek és veszélyesnek neveztek, és gyakran – jóval a haláluk után – úgy hivatkoztak rájuk, hogy: „megelőzték a korukat”. Az épelméjűség vagy örület érzékelése mégcsak nem is statikus, hanem a tudás előrehaladtával változik. Mondd egy barlanglakónak, hogy a holdraszállítás lehetséges, és bolondnak fog nevezni. Mondd manapság valakinek, hogy ez nem lehetséges, és ugyanezt fogja mondani rólad. Rendkívülien és hihetetlenül gyenge emberi tulajdonság a múlt és a jelen között feszülő kognitív disszonancia. Az emberek nagyon is hajlandók kigúnyolni és elítélni a már rég eltávozottakat, akik anno nevetségessé tettek, vagy akár meg is gyilkoltak látnokokat, akik látták azt, amit ma nyilvánvalónak tartunk. Azonban ugyanezek az emberek nem hajlandók elismerni, hogy manapság ugyanígy reagálnak azokra, kik másként látják a világot és a valóságérzékelésüket megszilárdító normákat. A megértést őszintén kereső elmék megingathatatlansága abból fakad, hogy nem tudnak mindent. Elég alázatosak és bölcsek ahhoz, hogy felismerjék: az emberiség szinte felfoghatatlanul kis részét ismeri annak,

ami megismerhető. Így elménk mindig az összes lehetőségre nyitott. Nem csupán a sohasem vitatott, leleplezetlen, mélyen begyökerezett vallási, kulturális, tudományos és társadalmi hitekre utalok, hanem kivétel nélkül minden lehetőségre. Megfontolni az összes lehetőséget, nem csupán a hitrendszer lehetőségeit, annyi az emberiségnek, mint vámpírnak a fohagyyma. A nem kielégítő észleléseket újra feldolgozva, berögződnek az abszolút nem vitatott ismétlések révén. Miközben az újságok főcímei örülségemről számoltak be a világnak, bár ironikus, de egyre épelméjűbb lettem. A 90-es években a történelmi méreteket öltő gúny és sértegetés közepette a szabadság fényében sétáltam – valódi szabadságban –, ahol a gondolhatatlanra gondoltam és az elmondhatatlant elmondtam, nem átkozódva azon, amit az emberek csináltak. Hányan engedik meg maguknak ezt a felbecsülhetetlen értékű ajándékot? És mégis ott van, hogy elvehessék, amikor csak akarják. Ha én meg tudom tenni, bárki képes rá. A kínai filozófus Lao Tzu mondta: „Törődj mások helyeslésével, és rabjukká válsz”.

1952. április 29-én születtem Angliában, Leicester-ben, és egy állami bérlakásban nőttem fel, teljesen más világban, mint a mai. Nem volt internet, számítógép, okostelefon, tablet, 3 éves koromig csupán egy tv-csatorna volt – nem mintha meg tudtuk volna engedni magunknak a tv-t, csupán évekkel később, és igazán szükségünk sem volt rá. Alig volt pénzünk, de soha sem éreztem, hogy nélkülözöm kell. Elszórakoztattuk magunkat, követtük saját érdeklődésünket. Nem a tv-csatornákat váltogatva, vagy letöltve a legutolsó appot. Akkortájt az élet egyszerűbb volt, és több időm volt gondolkodni, latolgatni és álmodozni (alapértelmezett állapotom). Látom a mintákat – az utólagos bölcsesség perspektívájából –, melyek gyermekkorom óta átsegítettek az útvesztőkön, de abban az időben csupán véletlen eseményeknek, sikereknek, kudarcoknak tűntek. Manapság teljesen más-hogy látom. Gyerekként a foci volt a szenvedélyem (na meg a gőzmozdonyok), így elhatároztam, profi labdarúgó leszek. Véletlenek sorozata és „egy kis szerencse” megadta nekem a lehetőséget, és minden egész jól ment, amíg a reumatoid arthritisz, sokízületi gyulladás 21 éves koromban véget nem vetett pályafutásomnak. A gyulladás először 15 éves koromban jelent meg, csupán 6 hónappal a Coventry City-beli kapusi karrierem kezdete után, és fokozatosan romlott, áttérjedve egyre több ízületre. Évekig fájdalmak közepette játszottam, mígnem elviselhetetlenné vált. Mivel az újságírás is nagyon érdekelt, ezért efelé fordultam. A figyelmemet arra összpontosítottam, hogy televíziós műsorvezető legyek a BBC sport részlegénél. Bár azt mondták (legalább annyian, mint a profi labdarúgásról is), hogy adott körülmények között ez szinte lehetetlen, mivel 15 évesen a labdarúgásért abbahagytam tanulmányaimat, így nem volt középszkolai végzettségem, nemhogy egyetemi diplomám. Azt bizonygatták, hogy emiatt az újságírásba bekerülni szinte lehetetlen. De a véletlenek és a „kis szerencse”-minta most is megismétlődött, elvezetve az újságokhoz, rádióhoz, helyi televízióhoz – és végül a nemzeti televízió, a BBC sportműsor-vezetője lettem. A minta legnyilvánvalóbban akkor ismétlődött meg, amikor csatlakoztam a Brit Zöld Párthoz egy helyi csoport tagjaként, amit én hoztam létre az Anglia déli partjainál fekvő Wight-szigeten, ahol éltem. Heteken belül, számos „véletlen” és megfoghatatlan eseményt követően, nemzeti „szóvivővé” választottak, hogy képviseljem a párt nézőpontjait a nemzeti médiában. Ez volt az a pont, ahol az életcélelési-minta, a szinkronisztikusan megnyíló és becsukódó ajtók már tagadhatatlanná váltak. – Mi történt? Elképzelésem sincs (1. ábra).

A 80-as évek végére befáradtam a televíziós világba, melyet ostobának és önteltnek találtam. Ez a szakasz szerencsére a végéhez közeledett, hogy életemet drámaian megváltoztassa. Az 1989-es év fordulóján különös tapasztalatra tettem szert, olyan értelemben, hogy amikor

1. ábra: Úgy tűnt, életem véletlen események sorozata, míg már az ismétlődő mintát nem lehetett letagadni.

egyedül voltam egy szobában, mindig úgy tűnt, hogy valaki vagy valami még jelen van. A láthatatlanul jelenlévő lény – feltételezem –, így nevezné. Az évek során, amíg nem foglalkoztam vele, ez az érzés egyre erősebb lett, és a jelenlét egyre érzékelhetőbb. Az 1990-es évek elején, még a BBC-nek dolgozva, londoni hotelszobámban az ágyon ültem. A jelenlét olyan nyilvánvaló volt, hogy azt mondtam: „Ha valaki van itt, legyen szíves kapcsolatba lépni velem, különben az örületbe kerget!”.

Néhány nappal később, az akkor még fiatal Gareth fiammal voltam, a Wight-sziget egyik újságüzlete előtt, hirtelen földbegyökerezett a lábam. Minta mágnes húzta volna a föld felé. Miközben próbáltam megérteni, mi történik, egy „hang”, valójában egy nagyon erős gondolatforma söpört végig az elmémen, azt mondván: „Menj, nézd meg a könyveket a túloldalon”. A lábam „kiengedett” és zavart kábulatban sétáltam a kis

2. ábra: Betty Shine.

könyves-stand felé, ahol korábban csak romantikus regényeket láttam. Azok továbbra is ott voltak, de volt köztük egy könyv, mely megragadta tekintetemet, mert annyira más volt, mint a többi. A címe: *Elme az elmének*. Egy hivatásos szellem-médium, Betty Shine írta (2. ábra). Amint megláttam a „szellem” szót, azon tűnődtem, vajon meg tudná-e magyarázni a jelenlétet, amit érzékeltem. 24 órán belül elolvastam a könyvet, felvettem vele a kapcsolatot, megbeszéltünk egy találkozót. Nem mondtam neki semmit arról, ami velem történt, csupán annyit, hogy tudni akarom, vajon „a kézrátételes gyógyítás” (energiacsere-fajta) segít-e a gyulladásomon. Habár

ez másodlagos volt számomra. Ami számított, hogy talál-e valamit körülöttem, ami összefügg az elmúlt években velem történetekkel. Négyyszer találkoztam Bettyvel, és az utolsó kettő örökre megváltoztatta az életem. A harmadik találkozón a kezelőágyon fekve, valami pókhálószerűt éreztem az arcomon, miközben a bal térdemet kezelte. Emlékeztem rá, hogyan írta le könyveiben ezt az érzést, amikor a valóság más dimenziói felkészülnek a kommunikációra. A szellemi vagy valóságok-közi kapcsolat egy szinten elektromágneses. A „pókhálóm” olyan elektromágneses energia volt, melytől feláll a szőr a hátadon zaklatott sokaságban, vagy kísértetjárta házban. Nem említettem az érzékelt „hálót”, de néhány másodperccel később Betty Shine hátrakapta a fejét, és azt mondta: „Huh! Ez erőteljes volt. Ennél be kellett csuknom a szememet.” Azt mondta, látott az elméjében egy alakot, aki azt kérte, hogy kommunikálhasson velem. Bár semmit sem tudott a londoni hotelszobában történetekről, Betty azt mondta, hogy „Tudják, azt akarom, hogy kapcsolatba lépjenek velem, de az idő nem volt megfelelő. Ismételni kezdte a neki mondott szavakat:

- *gyógyító ő, ki a Föld gyógyításáért van itt, és világhíres lesz;*
- *spirituálisan még gyerek, de megkap majd mindent, hogy spirituálisan kiteljesedhessen;*
- *néha mond olyan dolgokat, amin csodálkozik, honnan jönnek. Azok a mi szavaink lesznek;*
- *tudást juttatunk elméjébe, máskor pedig elvezetjük a tudáshoz;*
- *fiatalon a bátorsága miatt választottuk ki. Próbára tettük, minden próbát kiállt.*
- *A futball felé irányítottuk, hogy önfegyelmet tanuljon, de amint szert tett rá, ideje volt továbblépni. Meg kellett tanulnia azt is, hogyan birkózzon meg a csalódással, meg kellett tapasztalnia az érzéseket, és azt is, hogyan álljon fel és lépjen tovább. A szellemi út kemény, és senki sem könnyíti meg;*
- *mindene meglesz, ami szükséges [ez szűkölködés is lehetett volna], de nem több;*
- *hatalmas ellentétekkel fog szembenézni, de mi mindig ott leszünk, hogy megvédjük.*

Egy héttel későbbi utolsó látogatásomon, még több információt kaptam:

- *egy ember nem képes megváltoztatni a világot, de képes közvetíteni az üzenetet, amely megváltoztatja a világot;*
- *ne próbáld meg teljesen egyedül megtenni. Haladj kéz a kézben, másokkal együtt, így elkapathatók egymást bukás közben;*
- *öt könyvet fog írni három év alatt [megtettem];*
- *a politika nem nekivaló. Ő túlságosan spirituális. A politika spiritualitás-ellenes, boldogtalanná fogja tenni [azzá tett];*
- *elhagyja majd a politikát. Nem kell semmit sem tennie. Egy év alatt fokozatosan megtörténik majd [megtörtént];*
- *a mai repülőgépektől teljesen eltérő repülőszerkezetek lesznek;*
- *az idő értelmetlenné válik. Ahol szeretnél, ott leszel.*

Nem sokkal ezután másik médiummal is találkoztam, aki hasonló információt adott:

Nincs szükség fáradtságos kutatásra. Az út már kidolgozott. Csupán követned kell a jeleket... Vezetünk téged egy kijelölt út mentén. Minden előkészített már a megtestesülésed óta.

Minden a felsorolt pontok szerint történt. De mégis egészen más véletlenek sorozata vezetett 1991 elején Peruba. A háromhetes csodás látogatásom legjobb része – számtalan véletlenel és szinkronicitással – egy hegyoldalon tetőzött, rálátással Sillustan ősi romjaira, 13 ezer láb (3.962,4 m) tengerszint feletti magasságban, az Andokban, Puno város közelében, a Titicaca tó partján. Egy órán keresztül sétáltam, a romok körüli elképesztő tájat csodálva, aztán vissza-indultunk Punoba, egy minibuszban a sofőrrel és a perui idegenvezetővel. A rövid, lefelé vezető úton álmodoztam (szokás szerint), és bámultam egy dombot tőlem jobbra, mikor a szavak, „gyere hozzám, gyere hozzám, gyere hozzám” ismétlődtek az elmémben. Megkértem a sofőrt, hogy álljon meg, és egy erős intuíció arra készítetett, hogy felmászak a dombra. Azt mondtam, hogy hamarosan visszatérek, de több mint egy órát voltam távol a történetek miatt. Megálltam néhány nagyméretű kő közt, amik 2012-es visszatérésemkor már nem voltak ott. A lábaimban olyan érzés volt, mint az újságosnál, a hely mágnesként vonzotta, de most sokkal erőteljesebben. Azt éreztem, mintha valami átfúrná a fejemet, majd egy energiaáramlás a fejemben, testemben, lábfejeimben át a talajba hatolt. Egy másik áramlás pedig az ellenkező irányból hatolt át rajtam. A karjaim, nem tudatos döntésem következtében, 45 fokos szögben kitárultak az ég felé. Azután egy „hang”, egy nagyon erős gondolat suhant át elmémen, és azt mondta: „Amikor az esőt érzed, vége lesz”. Teljes örültségnek hangzott, mivel a felhőtlen perui ég és a kegyetlenül forró nap alatt álltam. A testemen (széttárt karokkal) áthatolt energia olyan erős volt, hogy rázkódtam, mint a elektrosokknak vetettek volna alá (3.ábra). Tudatos éberségem ki- és bekapcsolódhatott, ahogy a fókuszom eltűnt „kint”, majd visszatért. Az egyik tudatos pillanatban könnyű szürke ködöt láttam a távoli hegyi utak felett, de a köd nagyon gyorsan sötétedett. A csudába, gondoltam, arrafelé esik. A vihar a hegyekből nevetéségesen rövid idő alatt felém tartott. Kissé sokkos állapotban néztem, ahogy az özőnvízszerű esőzés végigseper előttem a tájon. Addigra a testem igazán rázkódott a rajtam keresztülhaladt energiától, egészen addig, míg az eső nekem nem csapódott, és el nem áztatott. Megszűnt az energiafolyam, és én ott álltam elgémberedett lábakkal, a vállaim sajogtak, miután majd egy órán át tartottam karjaimat a fejem fölé. A történetek alatt semmit sem éreztem, de most igen. Fogalmam sem volt, mi történt, de a következmények hamarosan nyilvánosságra kerültek. Nagy-Britanniába tudatos elmémbe töltött információkkal és elképzelésekkel tértem vissza, mintha egy buborék szétpukkant volna, vagy gát átszakadt volna, és az univerzum és a társaság tudtunk volna be. Az agyam valójában 3 hónapra lefagyott, ahogy a számítógépek szoktak, mikor túl sok adatot kell feldolgozniuk egyszerre.

Fő műsoridőben szerepeltem a televízióban, még mindig lefagyott állapotban. Próbáltam felfogni, mi történik velem, és az az interjú oly mértékű gúny-hadjáratot váltott ki, melyet csak kevesen tapasztalhattak meg. Nagyon tisztán láttam – és állandóan –, hogy akik másokat kigúnyolnak, mindig a legutadatlanabbak és legostobábbak. A nagy száj és az üres elme nyilvánvalóan párban járnak. Sehova se mehettem, hogy ne nevettek vagy gúnyolódtak volna rajtam, a régi életemhez vezető összes hidat felégettem. Nem állítom, hogy nem volt rendkívül nehéz, de ha felajánlottad volna, hogy mindent

3. ábra: Ismét átéltem a sillustani tapasztalatomat, amikor 2012-ben visszatértem.

elvesztve, visszahelyezel oda, ahol előtte voltam – megtetézve 1 millió fonttal, hogy szerencsés legyek –, még mindig sarkonfordultam volna. Mindenki azt állította, hogy elpusztítom magam, de mélyen belül valami tudta, hogy ez vezet valahova, még ha nekem fogalmam sem volt pontosan, hova. Peru után 3 hónapig elképesztő kábulatban éltem, mint akit egy furcsa idegen világba dobnak térkép és iránytű nélkül. Aztán néhány nap alatt minden kitisztult. Ismét „David” voltam, de valójában nem. Azoknak, akik ismertek olyannak tűntem, mint a „furcsa” idők előtt. Talán kívülről ez igaznak tűnhetett, de én nem ugyanazt a világot láttam, amit Peru előtt. Elmém kinyílt, és a valóságot nagyon másnak láttam. Peru előtt pontokat láttam, most képeket, és azt, ahogy minden összekapcsolódik. Az a tapasztalatom, hogy az élet a legnagyobb ajándékot legrosszabb rémálomnak álcázva adja, ami nekem a szünni nem akaró gúnyhadjárat volt, felszabadítva börtönömből, melyben a legtöbb ember él – a félelem, hogy mások mit gondolnak. Ez elengedhetetlen volt, hogy a társadalom napjainkban követett normáin túli információközlési mód létrejöhesse. Különösen a Peru utáni időszakról, életem hihetetlen szinkronisztikus kalanddá vált, információk, emberek, könyvek, iratok és személyes tapasztalások révén. Olyan volt, mintha valamilyen láthatatlan erő ideadta volna a puzzle-darabkáit, ez az idézet 1990-ből pedig tökéletesen megragadja e témát:

Nincs szükség fáradtságos kutatásra. Az út már kidolgozott. Csupán követned kell a jeleket... Vezetünk téged egy kijelölt út mentén. Minden előkészített, már a megtestesülésed óta.

A Betty Shine-on keresztül érkező információ, ugyanilyen pontosnak bizonyult: „Néha mond olyan dolgokat, amin csodálkozik, honnan jönnek... Azok a mi szavaink lesznek... Tudást juttatunk elméjébe, máskor pedig elvezetjük a tudáshoz”. 1990 óta pontosan ez történik, ahogy egyre mélyebbre árok az emberi irányítás és manipuláció nyúlüregeiben. Még az információ is a legkönnyebben érthető módon érkezik, és annyi megérteni való van a dolgok óriási összekötözött csomagjában, melyek a felszínen nincsenek kapcsolatban egymással, de alapjában véve igen. Az első néhány évben a fókusz főleg a világra kiterjedő családi hálózatok manipulációs eseményein volt, és azon, hogyan kényszerítik rá akarataikat az emberi társadalomra. Az 1990-es évek közepétől a végéig pedig e hálózat nem-humán dimenziójának leplezése témáját adták nekem, míg a 2000-es évek elejétől a fizikai valóság illuzórikus természeté a téma, még több részlettel a világról, amiről gondoljuk, hogy benne élünk, de valójában nem. Minden egyes állomás ugyanazt a sémát követi. Először az új téma bukkan fel, melyet minden irányból a témához kapcsolódó információ követ, mintha valaki megnyomott volna egy gombot. Mivel minden egyes állomás akkor kezdődik, amikor a másik még folyamatban van, ez igényli a témák teljes spektrumát, a régit és az újat is átfogó, elképesztő mennyiségű információ feldolgozását és összeillesztését. Napról napra, évről évre fájó fejjel és kegyelemért könyörögve sétáltam ki kora délután kis irodámból, de ahogy idősebb lettem, és egyre többször megtettem, a folyamat annál könnyebbé vált.

Remélem, élő példaként szolgállok az emberek számára: bármikor, bármin is kell keresztülmened, senki sem állíthat meg, amíg te nem állítod meg magadat. Az életed fölötti hatalom a tiéd, csupán vissza kell vened azoktól, akikről azt gondold, hogy az övék. Az emberi hatalom /nincs hatalom/ mozgatóerő csupán, bizonyosság trükk – elme játék –, és nekünk át kell látnunk az illúzió, amit az emberiség oly valóságosnak hisz. Ha elutasítod, hogy feladd, sajnáld önmagad vagy hogy elfuss, el fogsz jutni valahova. El kell hogy juss! A gúny és bántalmazás közepette könyvek sorát írtam, melyeket világszerte olvastak, és a világ

minden táján egyre nagyobb közönség előtt tartottam előadásokat. Mi történt a fickóval, aki-ről azt állítottuk, hogy megőrült? Hogy történhetett, hogy manapság annyian hallgatják, amit mond? Mi, miért és hogy történt? *Nem szálltam ki, és sosem fogok* – így történt! A főszóratú média bezáródott időburkába, még mindig úgy ábrázolnak, mint aki csak 3 hónapig létezett, 30 évvel ezelőtt, és ugyanez a helyzet azokkal, akik nézeteiket és véleményüket a médián keresztül szerzik. Az igazság egészen más, bár ez csak annak lesz meglepetés, akinek ismeretlen a munkásságom.

Miért élünk a könnyek bolygóján, ha az élet csodás lehetne, és csodásnak kellene lennie? Van egy válasz... itt van...

Amit leginkább tudnod kell

*A világ tele van emberekkel, akik soha, legalábbis gyermekkoruk óta,
nem találkoztak úgy nyitott ajtóval, hogy nyitott lett volna
az elméjük. – E. B. White.*

Egyszer volt, hol nem volt, az időtlenségben, az Öröknek nevezett földön csak az önmagára tudatos Tudatosság létezett, minden lehetőség és minden potenciál várva megtestesülését. Nem volt forma, csak a forma potenciális elképzelése, minden lehetséges módon. Ez volt a tiszta tudatosság végtelen állapota, amiből minden – amelyről azt hisszük, hogy látjuk – végső soron származik.

E nyitó bekezdés sok gyakori motívumot ragad meg, melyek szerte a világon a vallások, mitológiák, legendák, az őshonos és az ősi népek történeteibe és szimbólumaiba kódoltak. E történetek elmesélik, hogy egy negatív vagy „gonosz” erő hogyan bontakozott ki, hogy megkérdőjelezze az eredeti teremtető végtelen hatalmát. Ebből virágozik ki az Isten kontra Ördög vagy Sátán – és a végtelen sok másik név, kit a káosz, rendbontás és manipuláció forrásának tartunk – egyetemes témája. A legtöbb ember nem látja a közös pontokat és hangsúlyokat a különböző vallások, nevek kultúrák látszólagos zűrzavarában; de ha átlátsz a megtévesztő részleteken, akkor ugyanaz az alaptörténet tárul szemed elé. Azonban ez csak akkor lehetséges, ha az észleléseket kitágítod a „pontokon” túlra, és ekkor a témák és kapcsolatok nyilvánvalóvá válnak. A vallások követői és pártfogói, valamint a történetmesélők, köztük a bennszülöttek is, az ősi eredet nyelvét használva elkendőzhetik, azt aényt, melyről ma már a tudomány és a számítógépek nyelvén beszélhetünk. Ők például az „Atyáról” és a „Fiúról” beszélnek, holott ezek csak a tömörség kedvéért használt kifejezések, (végtelenül leegyszerűsített) fogalmak, hogy az akkori időkben megértsék. Mi értelme kvantumfizikáról és kvantum-számítógépekről beszélni olyanoknak, kik még mindig köveket pattintgatnak? Történetmesélők és tudáshordozók nyilvánvalóan korabeli szavakat és szimbólumokat használtak, hogy a mondanivalójuk érthető legyen, és ez minden vallásra és istenimádatra igaz. Nélkülözhetetlen volt akkor, de a megfogalmazásnak fejlődnie kell. Az elmúlt időben drámaian növekedett a kvantummechanika és sok más terület rejtett világáról szerzett tudásunk, míg a vallások és őslakók (néhány kivételtől eltekintve) még mindig egy másik kor nyelvezetét használják. Sürgős frissítés szükséges, és ez e könyv egyik célja. Látni fogjuk, hogy:

1. a vallások és ősi kultúrák motívumai alapvetően pontosak, itt a hangsúly az alapvetőn van;
2. a legtöbb elbeszélés annyira az eredeti visszájára fordult és eltorzult, hogy ma már milliárdok követik és imádják pontosan annak az ellenkezőjét, mint amit hisznek, hogy követnek;
3. nem kellene imádnunk senkit és semmit, hisz mi vagyunk a bárki/mindenki és bármi/minden.

Ahhoz hogy megmutatkozhasson ennek igazsága, teljesen át kell értékelnünk, amit „valóságnak” hívunk – azt a „világot”, amelyről azt *gondoljuk*, hogy „látjuk”, és amelyről azt *hisszük*, hogy napi kölcsönhatásban állunk vele. Azért adtam „Amit leginkább tudni kell” címet ennek a fejezetnek, mert enélkül a tudás nélkül semmi másnak sincs értelme, és ennek elnyomása biztosítja, hogy generációkon keresztül, kultúráról kultúrára egész életeken át soha sem tudtunk választ adni az alapvető kérdésekre:

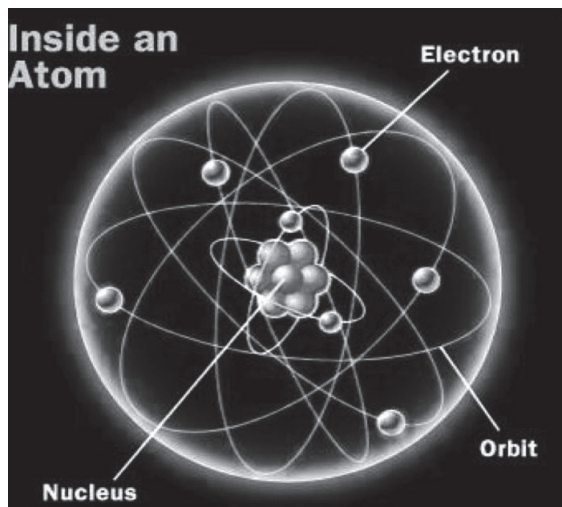

4. ábra: Ki vagyok én? Hol vagyok én?

Ki vagyok én? Hol vagyok? Mit csinálok itt? Van egy alapvető titok amögött, hogy miért tartották vissza tőlünk a válaszokat, és amikor az emberi társadalom ősi és modern fátyla fellebben, akkor ez kristálytisztává válik... ez pontosan a „Minden, amit tudnod kell, de sosem mondták el” esete. A szisztematikusan ránkényszerített tudatlanság-csapdába ejti az emberiséget, észlelési szolgátságba, és lehetővé teszi, hogy kevesek irányítsanak sokakat (4. ábra). Ha meg akarjuk szabadítani magunkat e zsarnokságtól, akkor először az észlelési illúzió fátylát kell fellebbentenünk.

Valóság-ellenőrzés

Az illúzió mértéke ijesztő. Kérdezz meg embereket, hogy szilárd fizikai világban élnek-e, és néhány embert kivéve bamba tekinteteket fogsz látni, már csak a kérdésfelvetés miatt is. – Persze hogy abban élünk, ne szórakozz! – *De valójában nem!* Nem, nem abban élünk. Egy pillanatra gondold ezt végig. Minden reggel megtapasztaljuk szilárd testünket, kiszállva a szilárd ágyból, hogy megegye a szilárd reggelit, végigmenjen a szilárd utakon, szilárd autóban, hogy eljusson egy szilárd munkahelyre vagy szilárd bármihez. Miközben *nem létezik olyan, hogy szilárd*. Az illúziók ennél nem is lehetnének végletesebbek. Mindig kuncognom kell, hallva, hogy a hamis fősodratú média az események más verzióit „összeesküvés-elméletként”, a „valóságtól elrugaszkodottként” lesöpri, míg a világot a „minden szilárd” nézőpontból ismerteti, miközben nem az. Az önámítás hajmeresztő, mivel a észlelés-programozás mértéke is az. Engem a fősodratú társadalom majd 30 éven át örültnek és bolondnak bélyegzett, különösen a média, pontosan emiatt az önámítás miatt. Nagyon sok dolog, amiről azt mondom, hogy megtörténik, nem lenne lehetséges, ha a valóság fizikai és szilárd lenne, de nem az. Akik lesöprik és kifigurázzák, amit mondok, az a szilárd-felfogásukból és abból származik, hogy fogalmuk sincs, milyen a világ valójában. Aligha meglepő, hogy azt mondják, bolond vagyok. Azt állítják nekünk, hogy szilárd anyagi világunk atomokból épül fel, és miattuk minden szilárd és fizikai. De álljunk

5. ábra: Hogyan tudna a szilárdság nélküli atom szilárd világot építeni?

meg egy pillanatra! Az atomoknak nincs szilárdságuk, és ezért nem tudnak szilárd világot építeni (5. ábra). Az atomokról azt mondják, hogy atommagból és körülötte keringő elektronokból épülnek fel, ami bizonyos mértékig olyan, mint egy kis-naprendszer, és egyébként „üres tér”. Hogy építhetnek fel mégis szilárd világot? Arra tudok gondolni, hogy az atommagnak és az elektronoknak sincs szilárdságuk, és hogy az ő anyagi létezésük is illuzórikus, bár a kvantumfizika csekély anyagiságot ad nekik. Álljon itt egy idézet, mely a „csekélyt” meghatározza:

Ha az atommag mogyoró méretű lenne, akkor az atom baseball-stadion méretet öltene. Ha az atomokon belül elveszítene

nénk ezt a holt teret, akkor mindegyikünk beleférne egy porszembe, az egész emberi faj pedig egy kockacukor térfogatába.

Ettől az egész rasszizmus dolog elég viccesnek tűnik, nem? A kvantumfizika azt mondja, hogy a 99,9999999%-a (és még több) annak, amit hagyományosan anyagnak hívunk, nem más, mint üres tér. Sőt valójában a tér (egy másik illúzió) igazából nem is üres, hanem dugig telt olyan energiával, amit nem látunk. Van tér (energia), amit látunk, és ezt hívjuk valóságnak; és van tér (energia), amit nem látunk, és ezt üresnek hívjuk. Az emberi látás a vakság határán van, amikor összehasonlítjuk mindazt, amit látunk, és mindazt, amit nem. A végtelen létezés szinte teljes részét megtagadják tőlünk, lényegében észlelés-rabszolgái vagyunk egy nagyon kicsi frekvencia-sávnak, amit a tudomány látható fénynek hív (6. ábra). Az univerzumban létező energiának, az anyagnak nevezett elektromágneses spektrum csak 0,005%-a (7. ábra). Van, aki azt mondja, hogy egy kicsit több, de nem sokkal. Gondold ezt végig – csak 0,005%! Tűnődj el ezen: az emberek csak azt a parányi részét látják ennek a 0,005%-nak, ami beleesik a látható fény spektrumába (8. ábra). A maradék nagy részét sötét energiának és sötét anyagnak hívják a fősodratú fizikusok. Nem hiszem el verziójukat e sötét valóságról, ezt a kifejezést csak abban az értelemben használom, hogy láthatatlan az emberi szem számára. Az emberek azt mondják, hogy ez vagy az nem lehetséges, és ez vagy az örültség, miközben az örök végtelenség majdnem 100%-a nem látható számukra. Egy kis alázat szükséges! Mivel a fősodratú tudomány – kivéve a kvantumfizikusokat – többnyire nem hajlandó kutatni a láthatón túlit, csak a „kézzelfogható”, így nyilvánvaló, hogy konkrét következtetései miért tűnnek annyira pontatlannak és gyakran nevetségesnek. Mégis, megtévesztett támogatói és hívői a mindentudás forrásaként tekintenek e tudományra, és így is hirdetik. Első pillantásra rendkívülinek tűnhet, de amikor szemügyre veszed a globális észlelés-megtévesztés miértjeit és okait, akkor már nem annyira. Az illúzió oly mély, hogy soha nem érintettünk meg semmit úgy, ahogy gondoltuk, hogy megtettük. Ó, de te egy könyvet tartasz a kezvedben, nem? Nem, te egy elektromágneses információmezőt